

Múltunk a jövőnk

Az amerikaiak gyakran használják a népek olvasztótégelye kifejezést. Általában az országuk kulturális zűrzavarának ellenében végbemenő, gazdasági virágzásról szóló, hátsókereti barbecue értekezések során emlegetik. Szakmai berkekben is felbukkan, mint például kutatásokban, cikkekben, doktori munkákban.

Amiről viszont gyakran elfeledkeznek, hogy van egy olyan ősi iparág, ami a történelem során számos alkalommal bizonyította annak a hírhedt tégelynek a működését. Mi több, Krisztus születése után kettőezer-egyszázhárom évvel még mindig szüntelenül ég a mindent elfolyósító lángja. Ideje nevének neveznem az eddig tárgyalt intézményt, ez a hadsereg. Külön ki kell emelnem az Amerikai Hadsereget, amely immár több száz éve óraműként üzemel. Igaz, hogy ez az óra naponta legalább huszonöt órát késik, de még sosem állt meg alapítása óta.

Ahhoz pedig, hogy egy ilyen volumenű gépezet olajozottan működjön, minőségi alkatrészek kelljenek. Ilyen alkatrész Fort Benning is, ahol évi több ezer ember válik polgárból, szintén polgárrá, immár viszont életével felel a hazáért.

Hajnalt ütött az óra. Télhez közeledvén azonban, a Nap és annak a fénye még messze járnak, valahol a világűrben - ellentétben a harsogó trombitaszóval, ami az egész létesítményt kényszeríti a hellyel-közzel meleg ágy elhagyására. Minden barakk, minden helyiségében folyosót alkotva feszítenek a katonák. Persze van néhány kivétel, a tisztek. Ők kérem, a háttérben meghúzódó felelősei a korai fegyelemnek.

Az egyik fénylő csillaga a tisztikarnak Grayson őrmester volt. Az úriember már két órával a riadó előtt felkelt ágyából, hogy azt rendesen bevesse, majd ingjének gallérját tűhegyesre, nadrágját pedig élére vasalja. Ezután következett az orvosok által irigyelt pontosságú reggeli vizit, amikor is körbejárta a tábor. Gyönyörködött a sárgás tűlevelek alkotta parkettában, illetve kiélvezte a dohányzás nélkül is fújható lehelet-karikákat. Egy ilyen, gyermeki lelket simogató programnak a nem működő kávégép rendszerint elsőprő sikerrel vet véget. Ez most is így alakult. Az őrmester újdonsült hangulatával egybecsengő tempóval, valamint virtussal trappolt a bázis másik oldalára. Olvasott ember lévén tudta, hogy a feszültséget nem szabad elnyomni, sokkal inkább levezetni kell. Ezzel a hitvallással lépett be a tizenhármass barakk ajtaján.

A szegény embert az ág is húzza, szól a közmondás. Ezt kevesen tudják jobban a tornasorban álló katonák közül, mint Jackson közlegény. Ugyanis nem elég, hogy harmadik próbálkozására került be a táborba, de még a biztonság kedvéért pontosan előtte is állt meg a dühöngő őrmester.

Mialatt Grayson felmérte, hogy az újonc megfelel-e a gyötrelmes számonkérés próbájának, Jackson harminchét és fél Üdvözlégy Máriát szavalt el a gondolataiban. Annak ellenére, hogy még legalább ennyiszer el akarta ismételni, a vallatás megkezdődött.

-Hát maga? Ön katona? – kérdezte gúnyos mosollyal Grayson.

-Igen, uram! Jackson közlegény, tizenhármass barakk! – vágta rá olyan lendülettel, hogy majdnem tisztelgett is egyet hozzá.

-Rendben, közlegény. Most akkor azt magyarázza meg nekem, miért remeg mindenki?

-Ez amolyan tünet, uram. – szólt Jackson, tekintetét mereven előre szegezve.

-Tán betegek? – érdeklődött a felettes.

-Jelentem, hogy még nem.

-Kiváló! Akkor hallgatom a remegés okát, Jackson közlegény.

-Az a hideg lenne, uram...

Ekkor a tisztek kihelyezett képviselője végig pásztázta a szobát, egyetértő tekinteteket keresve. Azonban két-három delikvensen túl nem látta az arcokat. Gyorsan visszafordult a közlegény felé:

-Sötét is van.

-Gyönyörű megfigyelés, uram! – válaszolt Jackson kirobbanó büszkeséggel.

-Tehát, ha jól értem...Most, azt akarja beadni nekem, hogy se fény, se hő nincsen.

A közlegény felhúzott szemöldökkel állt tovább, de nem mondott semmit. Tudta, hogy a seregnél minden lehetséges és legfőképpen semmi sem lehetetlen. Ami viszont belé fojtotta a szót, az a huszonnégy tanú előtti letagadása a kézzel fogható (vagy foghatatlan) hiányoknak. Természetes jelleggel, az őrmesterhez társuló brillianciája okán, Grayson is észrevette, hogy jobb volna máshogy folytatni a beszélgetést. Megköszörülte torkát, és feltette következő kérdését:

-Miért nincs áram? Miért nincs fűtés?

Jackson, a villany- és fűtésszerelés szakágakkal kapcsolatos tapasztalatainak megfelelően felelt.

-Fogalmam sincs, uram. De abban biztos vagyok, hogy valami, aminek kéne, nem működik...Tehát a megállapításom szerint elromlott.

-Egész jó diagnózis, katona! – dicsérte meg az okos katonát Grayson – Egy apró dolog hibádzik. A seregben nem romlik el semmi. Ennek megfelelően gondolkozzon, kérem!

-Igenis, uram! Akkor globális energiaválság van – vágta rá Jackson.

-Végre valami, amivel lehet dolgozni!

Ezután gondolkodóba esett az őrmester, hiszen érezte, hogy ő maga nem tudja megoldani a megállapított problémát. Szerencséjére, a fiatal közlegény éppen bemelegedett a gondolkozásba és a társalgásba.

-Na szóval, katona, tudja nálunk a megállapítás kevés, a megoldás az, ami sokat nyom a latba.

Ez különben annyira igaz volt a Grayson alatt működő egységekre, hogy néha már egy-egy probléma léte nélkül is gyártottak rá kiválóbbnál kiválóbb megoldásokat.

-Vagyis mi a maga megfejtése, fiam? – folytatta az őrmester.

-Mire? – kérdezett vissza Jackson egy osztrák tehén-század értelmi konglomerációjával a háta mögött. Az elbámészkodás jutalma három kör futás volt a bázis körül.

Az első keringés a tábor szögesdrótja mentén lehetőséget teremtett a katona számára, hogy tegyen egy felismerést. Még pedig azzal kapcsolatban, hogy bizony másutt is jelentkeztek problémák. Példának okán, a kantine mellett elhaladva, az egymás édesanyját emlegető katonák szavai közül, kivehető volt a kávégép selejtes mivolta. Ez jelezte Jackson számára, hogy a válság valós.

Másodjára haladt el az Árpád-sávval és csillagokkal tarkított amerikai lobogó előtt. Ekkor kezdett az égbolt feketéről világosra átváltozni. Ezzel párhuzamosan érezte a közlegény, hogy a hőmérséklet, illetve a látási viszonyok is kedve szerint alakulnak.

Az első két kör alatt tapasztalt jelenségek mély benyomást keltettek az ifjoncban. Így, miután eszébe jutott, miről is beszéltek az őrmesterrel, elkezdett a fejében összeállni egy súlyos gondolat.

Jackson visszatért. A korábbiakból tanulva, most nem várt a kérdésre, inkább csak belekezdett:

-Jelen állás szerint fény és meleg kell a tizenhármass barakkba. A kinti észrevételeim szerint a Nap nyújt efféle szolgáltatásokat.

-Ezzel nem tudok vitatkozni, közlegény. Viszont a Napot meggyőződéseim szerint – kövér könny szökött Grayson szemeibe – még a sereg sem tudja lezongorázni Fort Benning falai közé.

Természetesen, a vadonatúj zseni gondolt erre a bürokratikus gátra. Ismertette a felettesével és persze a továbbra is tökéletes párhuzamost alkotó sorokban álló ifjoncokkal az ötletét. Miszerint lehozni ugyan nem, de építeni még mindig lehet egy Napot!

Az őrmester tudta, hogy minden építkezéshez gondosan megválasztott építőelemek szükségesek. Arról azonban, hogy a földi Nap megépítéséhez mégis mit kell használni, csekély tudással rendelkezett. Grayson bízta a közlegényt, hogy folytassa a megkezdett kollokviumát

a szükséges elemekkel kapcsolatosan. A szökőévente visszatérő melengető támogatását, meglepetésére, síri csend fogadta. A kérdező várt a válaszra, a probléma csak azzal volt, hogy ezen a várakozáson a felelővel egyaránt osztottak.

A kínos tudatlanságnak egy Garcia nevű tizedes vetett véget. Hanyag bekiabálással ismertette, hogy deutériumra és tríciumra mindenképpen szükség van. Amik majd a beszerzésük és kicsomagolásuk után szépen egyesülni fognak. Azt is elmondta, hogy mindehhez nagy hő kell, illetve valami, ami azt ki is bírja.

A lényegre törő válaszát még nagyobb csend követte. Kivételesen, ezt a szünetet nem az annuális, katonák közt megrendezésre kerülő, csendkirály bajnokság okozta. Mint ahogy az már előfordult a barakk történelmében néhányszor. A fennakadás most a válaszadó személyéből eredt. Mindenki úgy tudta, hogy Garcia és családja azóta nem hagyta el kansas-i farmjukat, hogy oda Kolumbusz Kristóf személyesen letette őket. Grayson, Jacksonnal karöltve megpróbált a lenyűgöző tudás forrására rákérdezni. Sajnálataukra, a „von haus aus” kifejezésen kívül más nem hangzott el válaszul. Ez tovább fokozta az anomáliát. Ekkor kellett rájönniük, hogy végtére is a lényeges információkat már megszerezték, így jobbára itt volt az ideje, hogy tovább álljanak.

Jackson tudta, hogy a felsorolt kémiai elemek a vízben, illetőleg a fémekben előfordulnak. A megnyugtató elérhetőségükről tájékoztatta Grayson őrmestert is, aki az egzotikus hőálló anyag, valamint a magas hőmérséklet seregi úton történő beszerzéséről biztosította Jacksont:

-Van rá emberem. – hangzott el.

A konferencia ezen pontján, mint hegedű a vonóval működtek együtt, a felettes és a beosztott. Ritka pillanatok egyike volt ez, mikor egy szobányi koponya fuzionálva működik egy nemes cél érdekében. Mégis valami rendkívüli módon zavarta az őrmestert a felvázolt tervben.

-Tudja Jackson én 2050-ben születtem... Akkoriban próbálkoztak ezzel az „atom-történettel”. – mondta Grayson elcsukló hangon.

-Igen, uram! Sejttem mire gondol, de biztosíthatom róla, hogy az az esemény nem ismétlődhet meg. – nyugtatta Jackson a láthatóan felzaklatott őrmestert, gondolva a 2063-as atomenergiának véget vető PR- és atomkatasztrófára.

Heves érvelésében még azt is megemlítette, hogy az imént kifejtett megoldással gyakorlatilag semmi radioaktivitás nem jár.

-Semmi? – kérdezte a tiszt, újonnan összeszedett magabiztossággal.

-Egy-két szerkezeti elem pár évtizedre érintett lehet sugárzó tevékenységek folytatásában... - „mindez jelentéktelen mértékben persze” – fejezte volna be, amennyiben az őrmester nem vág közbe.

-Á-há! Közlegény... Közlegény, ennyit ér a maga szava.

Enyhén elégedett mosollyal ordította át a barakkot két csatlósért. Akik a tiszt parancsára mindösszesen egy szál gyufával, gyújtották be a széntüzelésű kazánt. Majd annak szikrákat hányó tüzével izzították az edényekben álló petróleumot.